

Ο ήλιος βασίλευσε... Αραιά σύννεφα άρμενίζουν στον ουρανό... Στους δρόμους η κίνηση είνε ζωήρη. Τα μπουλούκια του κόσμου άνεβοκατεβαίνουν, σέ μιά άτέλειωτη φουρτούνα. Ο Άναστάσης ο Μπελεγρης, ο κύρ' Άναστάσης, όπως τον λένε στο Ύπουργείο, έχει μέινει δλουόναχος στο γραφείο. Οί άλλοι υπάλληλοι τ' σκάσανε και τόν άφησαν νά νετάρη τις δουλειές μονάχος του, όπως τ' σνηθάνε καθημερινά, γιατί ο κύρ' Άναστάσης είνε καλόβουλος, δέν λείε ποτέ του όχι, γιατί ποτέ του δέ βιάζεται νά γυρίση σπίτι του. Ο κύρ' Άναστάσης ρίχνει μιά τελευταία ματιά στά έγγραφα πού είνε σκορπισμένα μπροστά του, τά μαζεύει και τά κλείνει στο ντουλάπι. Ύστερα κόβει μερικά σουλάτσα άπάνου κάτου στο γραφείο, τρίβει τά μάτια του, σά νά ξύπνησε από βαθύν ύπνο, χασιμουριέται, τεντώνεται κι' άφήνει ένα στεναγμό νά τού ξεφύγη από τά στήθεια... Κόφτει άπότομα τ' σουλάτσο του, κάθεται στη καρέκλα, άκουμπάει τ' κεφάλι του στο χέρια του κι' άρχίζει νά σκέφτεται. Σκέφτεται, έτσι κουβαριασμένος ώρα κι' ώρα. Αφιερίθηκε τόσο πού λές κι' άποκοιμήθηκε. Ένα ποντίκι ξεπρόβαλε κάτω άπ' τ' παλιό μυστακαδένιο καναπέ, νομίζοντας τ' γραφείο έρημο...

Μά ο κύρ' Άναστάσης δέν κοιμάται. Ο κύρ' Άναστάσης σκέφτεται τή μαύρη και τήν άραχλή τή ζωή του. Σκέφτεται τή γυναίκα του, τή Ζωΐτσα, πού τούδε κάμει τή ζωή του πικρή κι' άχαρη. Η Ζωΐτσα του δέν τόν αγαπάει πειά. Αγαπάει κάποιον άλλο, κάποιον πειό νέο, πειό καλοκαμωμένο και πειό καλοστεκούμενον άπ' αυτόν. Κι' αυτός ο άλλος δέν είν' ο πρώτος. Δέν είν' ο τελευταίος. Άλλοι κι' άλλοι κυβέρνησαν τή καρδιά της, άλλοι κι' άλλοι θάρθουνε με τ' καιρό νά κάμουν τ' ίδιο, νά γλεντήσουν τήν άγάπη του, τή γυναίκα του, πού τήν όρίζει, πού τήν πήρε με στεφάνι, πού τού όρκίστηκε πίστι και άφοσίωσι μπροστά στο παππά, μπροστά στο Θεό τόν ίδιο... Τή ντροπή του και τόν έξευτελισμό του σκέφτεται τόσην ώρα τώρα ο κύρ' Άναστάσης ο Μπελεγρης, κι' η καρδιά του σφίγγεται και τ' μυαλό του γυρίζει, γυρίζει σάν άνεμόμυλος πού τόν δένουν η τέσσαρες άνέμοι. Όρες — ώρες ένας βαθύς, πονεμένος στεναγμός τού φουσκώνει τ' στήθος, ήχάει μέσα στο έρημο γραφείο λυπητερά και τ' γιομίζει με τ' πόνου του. Τ' ποντίκι τρυπώνει τρομαγμένο στη γωνία τού καναπέ γιά νά ξεπροβάλλη πάλι όταν ξαναγίνει ήσυχια...

Σκέφτεται και σκέφτεται ο κύρ' Άναστάσης. Σκέφτεται τά χρόνια του πού τά χαράμισε άδικα, γιά μιά γυναίκα πού δέν τού άξιζε καθόλου, σκέφτεται τή ζωή του τή στερεμένη, πού δέν τήν χάσκει ούτε μιά ώρα, σκέφτεται πως μιά μέρα, άργά η γρήγορα, Θεέ μου!, θά κατεβή στον τάφο, πικραμένος με τ' ίδιο παράπονο στη καρδιά, με τ' ίδιο βάρος, πού θά πάη και θά τ' άκουμπήση στα πόδια τού Κυρίου. Αυτός ές κρίνη γιά τ' άδικο πού τούγινε... Ο ίδιος δέν είνε άπ' τούς άνθρώπους πού τελειώνουν τις δουλειές αυτές με τ' διαύγιο η τ' πιστόλι. Γεννήθηκε ήσυχος και μαλακός, γεννήθηκε γιά νά ζήση σ' αυτό τ' κόσμο δυστυχισμένος...

Στη ζωή του δέν είχε ούτε μεγάλα όνειρα, ούτε φιλοδοξίες. Δέν ποθούσε τίποτ' άλλο άπό τή προαγωγή του, μιά ήσυχη, ειρηνική ζωή, μιá ζωή άγάτης και ζεστασιάς, κοντά σέ μιá γυναίκα πού νά τήν λατρεύη και νά τόν αγαπάη με τή καρδιά της. Κι' όμως η Μοΐρα τού φάνηκε σκληρή, ρίχνοντας τον στα δίχτυα μιās τέτοιας γυναίκας, πού τόν άπάτησε, τόν πρόδωσε, τόν άφάνισε...

Ο κρότος τής πόρτας κάποιου διπλανού γραφείου κάνει τόν κύρ' Άναστάση νά πεταχτή πάνω. Τρίβει τά μάτια του και κυττάει έξω. Στο δρόμο έχουν άνάψει πειά τά ήλεκτρικά. Η κίνησις έχει ζωηρέψει...

Ο κύρ' Άναστάσης σηκώνεται άπάνου, σουλατσάει άπό τή μιά άκρη τού γραφείου ως τήν άλλη, με τά χέρια πίσω και τ' κεφάλι κομρασμένο στο στήθος, σουλατσάει και σκέφτεται, τήν ίδια πάντα ιστορία, αυτήν πού τούχει γίνει τ' σαράκι τής καρ-

διάς του...

Πλησιάζει τώρα σ' άνοιχτό παράθυρο και κυττάει κάτω τή φουρτούνα τού κόσμου τήν άσταμάτηγη. Ξεχνιέται κυττάζοντας έτσι όλον αυτό τ' ντουινά πού άνεβοκατεβαίνει σάν κουρνιασμένος... Πολλές βροδυνές ξεχάστηκε στο ίδιο αυτό παράθυρο, θλιμμένος βαρειά, ο κύρ' Άναστάσης. Πολλά καλοκαιρινά δειλινά στη σειρά άγνάντεψε έτσι τόν κόσμο κάτω στο δρόμο, με τήν ίδια πάντα, τήν επίμονη σκέψη στο μυαλό του, τόν ίδιο τ' στοχαζομύ ποήγει και τή στιγμή αυτή...

Τάχα ειμαι μονάχος μου στον κόσμο, σκέφτεται ο κύρ' Άναστάσης... Κι' όλοι αυτοί καί κάτω είνε ευτυχισμένοι, πραγματοποιήσαν τ' όνειρό τους, ζουν ήσυχά κι' αγαπημένα με τις γυναίκες τους...!

Ο κύρ' Άναστάσης έχει άμφιβολίες. Ποιός ξέρει πόσοι άπ' αυτούς δέν θάχουν τ' ίδιο μαράζι στην καρδιά. Ποιός τ' ξέρει...!

Ο κύρ' Άναστάσης τεντώνει τ' λαιμό του, γουρλώνει τά μάτια του, ισιάζει τά γυαλιά του και κυττάει προσεχτικά τούς διαβάτες.

Προσπαθάει νά ξεχωρίση μέσα στο άμέτρητο πλήθος τού δρόμου, κι' άλλους πού νάχουν τόν ίδιο πόνο μ' αυτόν.

Νά! νά!... Αυτός πού πάει με τ' κεφάλι κάτω. Κι' ο άλλος εκεί, πού κατεβαίνει σκεφτικός. Κι' εκείνος με τά τριμμένα ρούχα. Νά! νά! Κι' άλλοι, κι' άλλοι πολλοί, ντουινάς, κοπάδι δολόκληρο!

Ο κύρ' Άναστάσης παραφέρεται, σάβει άκόμα, κρεμιάει μ' τ' κεφάλι κάτω, άπλώνει τ' χέρι του και δείχνει...

Νά! νά! Κύττα!... Κι' άλλοι... Κι' άλλοι!...

Ναι, έτσι είνε, λοιπόν δέν είνε μοναχός του, υπάρχουν κι' άλλοι δυστυχισμένοι μέσα στο κόσμο, πολλοί, άμέτρητοι... Κι' άκόμα ποιός ξέρει αν κι' αυτοί πού περνάν γελαστοί κι' εύχαριστημένοι, ποιός τ' ξέρει — ψυχή μου! — αν δέν είνε κι' αυτοί άπ' τή φάρα τή δική του...!

Άχ! πώς παρηγοριέται έτσι ο κύρ' Άναστάσης. Τούρχεται νά τούς φωνάξη όλων άντων νάνεβουν άπάνου, νά τούς σπείρη τ' χέρι, νά πούν τ' πόνου τους, νά ενώσουνε τά δάκρυά τους...

Η πόρτα τού γραφείου άνοίγει ξαφνικά με κρότο. Είνε η καθαρίστρα μ' ένα τενεκί και μιá σκούπα στον χέρι. Ο κύρ' Άναστάσης τινάζεται σάν νά ξύπνησε από βαθύν ύπνο, φοβάει τ' καπέλλο του γρήγορα — γρήγορα, άρπάζει τ' μπαστούνι του, τ' βάζει κάτω άπ' τή μασάλη και φεύγει. Ούτε χαιρέτησε καν τή γυναίκα πού τόν γνωρίζει χρόνια τώρα και τόν

καλης πέρισε τόσο ευγενικά.

Τ' μυαλό του γυρίζει άκόμα γύρω άπ' τή συμφορά του, σάν τή γυγιοπεταλούδα γύρω άπ' τή λάμπα. Κατεβαίνοντας τις σκάλες σκέφτεται κάποιον περιστατικό, πού λίγο έλλειψε άλλοτε νά τού κοστίση άνομή. Μιά λέξη νάβγαζε τότε άπ' τ' στόμα του θάταν διωγμένος άπ' τ' ύπουργείο...

Τ' θυμάται τ' περιστατικό αυτό σάν νάταν χτες άκόμα. Μόλις είχε πάει τ' πρωτό στο γραφείο άκεφος και ντυνισμένος. Είχε γκρινιάσει με τή γυναίκα του, τήν άκουσε φεύγοντας άπ' τ' σπίτι νά τού σέρνη ένα σωρό προστυχοβρισίες και σ' όλο τ' δρομο ο νοός του ήταν πάντα σ' αυτή τήν άπιστη. Σκόνταψε πάνω σ' ένα σωρό πραινούς διαβάτες και στο ύπουργείο μη έχοντας όρεξη γιά δουλειά άκούμπησε τ' κεφάλι στα χέρια του και βυθίστηκε σέ μαύρες σκέψεις. Όλες η δυστυχίες του, όλα του νά φαριμάκια, είχαν άφορηή τήν άπιστία έκείνης, τής Ζωΐτσας. Άξαφνα τόν φώναξαν νά πάη κάποιον φάκελλο μ' έγγραφα στον ύπουργό.

Ο Ύπουργός!... Τόσο πρωί φεμένος στο ύπουργείο! Τσακίστηκε όσο νά φτάση στο γραφείο του. Τούδωσε τ' φάκελλο και στάθηκε όρθός μπροστά του άνασαιώντας σιγά — σιγά, πνιγμένα, γιά νά μη τόν ένοχλή. Ο ύπουργός φαινόταν κακοξυπνημένος. Ξεφύλλιζε νευρικά τά έγγραφα, τ' μούτρο του κατσούφριζε, μιá δυό φορές καί μουρμούρισε, καί σάν βλαστήμια

μέσα στα δόντια του.

Ο κύρ 'Αναστάσης που το μυαλό του ξανάχε φτερουγίζει στη γυναίκα του παρακολουθούσε τον ύπουλό μ' προσοχή. Γιατί ήταν τάχα έτσι κακοκεφιασμένος πρωί-πρωί ο κύριος ύπουλος; 'Αξαφνα μιά ιδέα του χαρφώθηκε στο μυαλό. 'Αν ήταν κι αυτός από αυτούς που... 'Αν κι' αυτόνοδο ή γυναίκα... Ο κύρ 'Αναστάσης έφερε στο νου του την κυρία ύπουλου, νέα, ώμορρη, άφρατη, κανακάρισσα... Θυμήθηκε πως μία μέρα πούχε ροβόλησει στενοχωρημένος στην έξοχή, για νά ξεπιάσει, την είδε στο ύπουλο αυτοκίνητο μ' ένα κύριο νέο και καλοκαμωμένο, πλάι — πλάι, σάν τ'αυτά που ξευγαλώνουν στις φωλιές. 'Ετσι λοιπόν ήταν. Και καθώς το μάτι του ξανάπεσε στο κατσουισμένο μοῦτρο του ύπουλου, έτσι χωρίς νά τ'οσφρῇ, πάνω στο δρόμο πούχαν πάρει ή ιδέες του, μέσα στο σίφουνα των στοχασιών που βρισκότανε, άνοιξε τὸ στόμα του έτοιμος νά τὸν ρωτήσει :

— Κ' ή δική σου τ'ά ίδια ;

'Αξαφνα όμως άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ὁ διευθυντής του ύπουλου. Ο ὁρόνος κοῦγινε, ξάπνησε τὸν κύρ 'Αναστάση ἀπ' τὸν ἐφιάλτη μέσα τὸν ὁποῖο παράδερνε. 'Αναλογίστηκε τί πῆγε νά κάνει κ' ἔσφιξε. Σηκώθηκε ή τράχα του, ἴδρωσε ὀλόκορμος. 'Αρχίσε νά ξεροκατιπνῇ με βίσι, σά νάχε σταθῇ ή ἑρώτησι στὸ στόμα του, έτοιμη νά βγῇ ἔξω, σάν νά προσπαθοῦσε νά καταπιῇ κι' αὐτή τή καταραμένη του γλώσσα...

'Ετσι βυθισμένος στίς σκέψεις του ἔφτασε, ὁ κύρ 'Αναστάσης, μπρὸς τὸν 'Αγίους Θεοδῶρους. Τὸ ἐκκλησάκι τοῦφρασε τὸ δρομὸ κι' ἀναγκάστηκε νά σταθῇ. 'Ερριξε μιά ματιά γύρω του, και χωρίς διαταγὴν πιά πῆρε τὸν ἀνέφορο. Πέρασε μπρὸς ἀπ' τὸν 'Αἱ Γιωργη τὸν Καρότο, σταυροκοπήθηκε και ροβόλησε κατὰ τὰ στενοσόκακα τοῦ Λέικα. 'Εκεῖ κάπου, στήν ὁδὸν Χαβρίου, ήταν τὸ κατηλιεὺ πού συγκινάε χροῖνα τώρα. Γιατί ὁ κύρ 'Αναστάσης πού δὲν τῶραζε οὔτε στὸ στόμα του, πού δὲν πατοῦσε ποτέ του σὲ ταβέρνα, ὁ κύρ 'Αναστάσης τῷπνε πιά, τῷπνε σά φάρμακο, τῷπνε σά βάλασμα, γιὰ νά μαλακώῃ ὁ πονος του...

Μπήκε στή ταβέρνα, και κάθισε σὲ μιά γωνιά μονάχος του. Ο κάπελας πούερε τὰ βίτσια του και τίς παραξενιές του, τὸ πῆγε ἕνα ἐξατοσταράκι κρασί κι' ἕνα ποτήρι. Τὸ ἐξατοσταράκι αὐτὸ κι' ἄλλα δυὸ — τρία πού ὀρχοντουσαν κατοπινά, τῷπνε ὁ κύρ 'Αναστάσης γουλιὰ — γουλιὰ, με τὸ κεφάλι ἀνομάλισμένο στο στήθος, με τὰ βλέφαρα μισκλειστά.

Τίς ὥρες αὐτές ὁ κύρ 'Αναστάσης ταξίδευε στὰ περασμένα του. Θυμήτανε τή παλιά του εὐτυχία, ή καρδιά του σπατάραγε ἀπὸ τὸν πονο. Νέος ἀκόμα τότε δὲν εἶχε κανένα στὸ κόσμο, καμιά ἔγνοια, καμιά φροντίδα. Πουλί πετούμενο. Νεοδημιωμένος στὸ ὑπουργεῖο ήτανε εὐχαριστημένος ἀπ' ὅλα. 'Η καρδιά του ήταν ἀλαφρὰ σάν τὸ πούπουλο, τὰ χορίσια τὸν λαχταρίζαν και σάν ροβόλας στίς γειτονιές σαλειάνε ή κουρτίνες, παίζανε ή γροῖλες, ἀναμείριζαν αἱ γλῶσσες τοῦ βασιλικου... Ποιὰ νά τὸν πρωτοδῇ και ποιὰ νά τὸν καιροῦσῃ... 'Αξέχαστα περασμένα !...

Κ' ὅποτε ὁρῇ Θεοῦ ἀλήθεια — πῆγε και κάθισε στὸ σπῆτι τῆς κυρᾶ Θωμαῆς. Νοίκιαζε δωμάτια σ' ἐγγένηδες ή κυρᾶ Θωμαῆ, ἔκανε ἀρσενιές, ἔρριχνε τὸν καφέ, ἔπερε γιαιτροσόφια και βότανα γιὰ τίς ἀρρώστιες. Τὸν κύρ 'Αναστάση τὸν πῆρε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα με τὸ καλὸ μάτι. Κ' ὅταν μιά μέρα κρεββατώθηκε ἀπὸ ἀνεμῶπνοια — καλύτερα νά πῆθανε — φώναξε τὴν ἀνιψιά τῆς, τὴ Ζωῖτα, νά τὸν περικυλιῇ. Καλόκαρδη ή Ζωῖτα, ὀρέλτη, γλυκομίλητη, δὲν ἔλειψε στιγμή ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Ο κύρ 'Αναστάσης βυλαντώθηκε ἀπ' τὴν καλωσύνη τῆς. Φαινόντανε σωστός ἀγγελὸς τότε ή Ζωῖτα. 'Η κυρᾶ Θωμαῆ καταλαβε τὸν καὶμὸ του κ' ἔχσε λάδι στή φωτιά. 'Αναψε και φούντωσε ὁ κύρ 'Αναστάσης. Τοῦγινε πάθος ή Ζωῖτα, και ἴως και μαράζει. 'Ενα βοᾶνδὺ τὸ μύλησαν με τὴν κυρᾶ Θωμαῆ και ὁσωνε τὰ χέρια. 'Η Ζωῖτα : ήταν ὁρανή κι' ἔμεινε με τὴ γιγαλία τῆς. Πρωτὰ δὲν εἶχε. Μὰ ὁ κύρ 'Αναστάσης δὲν ἤθελε ἄσφια. Τὴ γυναίκα λιμίστηκε. Τὸν 'Απρίλη γίνανε κι' ὅλας οἱ γῆμοι του. Τὸ βοᾶνδὺ τῆς Πρωτομαγιάς τὸν πρωτογκρίναιε γιὰ ψύλλον πῆδημα. Κ' ὅποτε ἀρχισε ή καθημερινὴ φαγοῦλα. Κόλαση σωστή ή ζωή του ! Μὰ τί ἔχει νά κάνει ; Τῶπνε ὁ κύρ 'Αναστάσης τὰ φαράκια και δὲν μιλοῦσε. 'Ελπιζε... Μὲ τὸν καιρὸ θὰ ξαναγαλοῦσαν, θὰ ξαναβρίσκει τὴν εὐτυχία του... Και τὰ χροῖνα περνόσαν...

'Ενα ἀπομεινέριο ὁ κύρ 'Αναστάσης ἔννοιωσε σὺγκρο στὸ κορμὶ του, καθώς ἐργάζοντανε στὸ ὑπουργεῖο. Εἶχε χαλάδες, δὲν ήτανε στὰ καλά του. Πῆρε τὸ καπέλλο του, διπλώθηκε στὸ πανωφόρι του και τράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι. Στὸ δρόμο σκεφτότανε τὴν γυναίκα του και στενοχωριόταν. Πρωτὴ φορά τῆς γύριζε έτσι ἄξαφνα, ἀρσενισμένος, ἀπ' τὸν καιρὸ πού τὸν περικυλιότανε ἐγγένη ἀκόμα στίς θειάς τῆς, τῆς κυρᾶ Θωμαῆς. Πῶς θὰ τὸν δεχότανε ἀλήθεια ; Θὰ τὸν συμπαῶνε ; Θάρριζε τὴ γκρίνια, ὅπως τὸ συνήθαγε καθημερινά ; 'Όταν ἀνέβηκε τὴν πετροσόκαλα και γύρισε τὸ πόμολο εἶδε πῶς ή πόρτα ήταν κλειδωμένη και παραξενεύτηκε. Πού νάχε πάει ή Ζωῖτα ; Τοιμαζότανε νά κατέβῃ νά ρωτήσῃ τὴ γει-

τόνιασα, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ μέσα ἀλαφροπατήματα. Γνώρισε τὸ σὸφροσμο ἀπ' τίς παντοῦφλες τῆς γυναίκας του κι' ἄμέσως ὕστερα ἄκουσε τὴ φωνή τῆς θυμωμένη :

— Ποιὸς εἶνε ;

— 'Εγὼ ... 'Εγὼ... Ο 'Αναστάσης... 'Ανοιξε. . τραῦλισε τρέμοντας.

Μὰ ή πόρτα δὲν ἀνοίξε. Σάν νά σάστισε ή Ζωῖτα ἀπὸ μέσα, σά νά στεκότουν βουβὴ κι' ἀπολωλαμένη. Ο κύρ 'Αναστάσης περιμενε με τὸ χέρι στὸ πόμολο. 'Αξαφνα τὴν ἄκουσε νά φεύγῃ κι' ἀπόρησε. Στ' αὐτιά του φτάσανε ὀμιλίες σιγομουμουριστές ἀπ' τὴν τραπέζα. 'Η καρδιά του χτύπησε ἀπότομα. Τὸ χέρι του στὸ πόμολο ἄρχισε νά τρέμῃ. Ποιὸς ήταν μέσα στὸ σπῆτι του ; Τὰ κρυφομίληματα στή τραπέζα ξανακούστηκαν. 'Υστερα ξανακούστηκαν πρὸς τὴ πόρτα ή παντοῦφλες τῆς Ζωῖτας. Ο σύρτης τραβήχτηκε ἀπὸ μέσα. 'Η πόρτα ἀνοίξε. Ο κύρ 'Αναστάσης κύτταξε τὴ γυναίκα του κατὰματα. 'Ηταν γελαστή κι' αὐτὸ τὸν δυνάμωσε τίς ὑποψίες. Τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω σασιτισμένη λίγο και τοῦπε με φωνή πού προσπαθῶνε νά τὴν κάμῃ πειὸ μαλακή :

— Γιατί ἤρθες ;... Ξέχασες τίποτα ;... Θές νά στὸ φέρω ;...

Τὰ μάγουλά τῆς κοκκίνισαν. 'Ελάσε νευρικά, έτσι χωρίς λόγο. Ο κύρ 'Αναστάσης τράβηξε νά μπῇ μέσα. 'Η Ζωῖτα τὸν ἀκολούθησε ἑστίασε :

— 'Ελα... Καλὰ ποῦρθες. . Θὰ γνωριστῇς και με τὸν ξάδερφο...

'Ἦρθε ἀπ' τὴν Πάτρα και πέρασε νά μὰς δῇ...

Ο κύρ 'Αναστάσης τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

Αὐτὴ γύρισε ἀπότομα τὸ πρόσωπὸ τῆς και προχώρησε πρὸς τὴν τραπέζα φωνάζοντας :

— Ο ἀντρας μου εἶνε. 'Ἦσουνα τυχερὸς Μῆτσος ἔ ; Νά, τώρα θὰ γνωριστῇτε κι' ὅλας...

Ο κύρ 'Αναστάσης ἔννοιωσε τὸ αἷμα του νά τοῦ ἀνεβαίγῃ στὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του θόλωσαν. Κ' ή καρδιά του χτυποῦσε — χτυποῦσε σάν τὸ σφυρὶ στ' ἀμόνι...
(Τὸ τέλος στὸ προσεχές)

✱

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— 'Αν ἕνα τραῖνο πού τρέχει με ταχύτητα 48 μιλίων τὴν ὥρα σταματήσει ἀπότομα, οἱ ἐπιβάτες θὰ νοιώσουν τὸ ἴδιο τράνταγμα τὸ ὅποιο θὰ ἐνοιωθῶν ἀν ἔφεταν ἀπὸ ὕψος 45 ποδῶν.

— 'Ενας 'Αμερικανὸς ἐξήγησε ἐσχάτως διαζύγιον ἐπειδὴ, παρὰ τὴν θέλησίν του, ή σύζυγός του ἐπέτρεψε νά μπῇ ή εἰκόνα τῆς σὲ κάρτ-ποστὰ δημοσίως πολυόμενα.

— Ο δόκτωρ Φίσερχ ὑποστηρίζει ὅτι κατὰ τὸν ὕπνον ή κεφαλὴ πρέπει νά εἶνε, ἀν ὀχι χαμηλότερον ἀλλὰ τουλάχιστον στὸ ἴδιο ὕψος με τὰ πόδια.

— Ο νεαρὸς υἱὸς ἐνὸς δολλαριοῦχου τῆς Νέας 'Υόρκης, ὁ Ρόντμαν Ὀθανάμπερ εἶνε ἀσφαλισμένος σὲ διαφόρους ἐταιρείας ἀντὶ 4.500.000 δολλαρίων.

— 'Ενας πλαστογράφος κατὰδικος τῆς Καλλιφρονίας μετανόησας φαιίνεται, ἔφερε μηχανήμα διὰ τὸν ὁποῖον καθίσταται ἀδύνατος ή πλαστογράφησης συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν κ.λ.π.

— Οἱ σοφοὶ ἱσχυρίζονται πως τὰ ὄνειρα πού βλέπουμε δὲν διαρκοῦν πολὺ και ὅτι τὸ μεγαλύτερο ὄνειρον βασταῖ μόλις 5 λεπτά τῆς ὥρας.

— 'Η πρώτη 'Ιανουαρίου τοῦ ἔτους ἕνα (1) μ. Χ. ἦτο Σάββατον.

— Τὸ 1227 συμπληρώνονταν 5927 ἔτη ἀπὸ Κτίσεως Κόσμου, 4271 ἔτη ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, 2805 ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Κροθαγένης, 2573 ἀπὸ τῆς τελευταίας 'Ολυμπιάδος, 2680 ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ρώμης, 1857 ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς 'Ιερουσαλὴμ και 1395 ἀπὸ τῆς 'Εγείρας.

— Τὰ πρώτα τραπουλόχαρτα ἐτυπώθησαν στή Βενετία στὸ ἔτος 1340.

— Τὸ μέσον ὕψος τοῦ ἀνδρὸς εἶνε 1,68 τῆς δὲ γυναικὸς 1,58.

— Κάποιος Γερμανὸς ἔφευρε ἕνα ρολοῦ τοῦ ὁποῖου ὁ μηχανισμὸς συνδέεται διὰ φωνογράφου και συνεπῶς τίς ὥρες τίς λέει... εἰς ἅπταστον Γερμανικῇ.

— Στὴν Περσία γιὰ νά θεωρεῖται μιά γυναίκα ὡς καλλονὴ πρέπει νά ζυγίξῃ τουλάχιστον... 75 ὀκάδες.

— 'Ενας ἐσταυρωμένος ἀπὸ ἐλκυσαντοκόκαλο ἔργον τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι πωλήθηκε τελευταίως στήν 'Ισπανία ἀντὶ 775,000 πεσετιῶν ἐνῶ πρὸ 20 ἐτῶν ή ἦδη πολυτιμὰ του κυρία Δὸν Μορέτο τὸν εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ ἕναν παλιματῆ ἀντὶ 25 φράγκων.

— Γάλλοι ἱατροὶ ἐξετάζον ἀπὸ ἱατρικῆς ἀπόψεως τὸν Πασκάλ, τὸν Μολιέρων και τὸν Σατωβριάνδον, εὑρίσκει ὅτι ὁ πρῶτος ἦτο πάντοτε ἀσθενής, ὁ δεῦτερος νευροπαθής κι' ὁ Σατωβριάνδος ἔπασχε ἀπὸ μεγαγχολία.
Μεταφ. John Chasseaud

